

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.129 van 4 december 2013
in de zaak A. 210.673/XIV-35.314**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 november 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 111.149 van 1 oktober 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 12 november 2013 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In het bestreden arrest wordt terecht vastgesteld dat verzoeker niet in
zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een beroep heeft gedaan op de toepassing van de
vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het feit dat verzoeker in de aanvullingen bij zijn

aanvraag niet langer verwijst naar die instructie, doet geen afbreuk aan die vaststelling die steun vindt in het rechtsplegingsdossier. Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

In het tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat het bestreden arrest de feitelijke toepassing van de vernietigde instructie aanvaardt waarbij hij verwijst naar de toepassing van het begrip “actueel gevaar” zoals het ook in de vernietigde instructie wordt gehanteerd. Uit de stukken waarop de Raad van State vermacht te slaan, blijkt dat verzoeker in wezen het middel herhaalt dat hij reeds in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd met betrekking tot het toepassen van de vernietigde instructie door de aanvankelijk bestreden beslissing. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, “toont (verzoeker) (...) niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door onder meer gebruik te maken van de term ‘actueel gevaar’”. Met het louter herhalen van zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onwettig is. Ook wat betreft het criterium “aanraking met de openbare ordediensten” herhaalt verzoeker de kritiek die hij reeds voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd en die in het bestreden arrest is beantwoord. Waar het bestreden arrest spreekt van “opgesomde veroordelingen” in de aanvankelijk bestreden beslissing, blijkt uit die beslissing duidelijk dat verzoeker eerst werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg en vervolgens ook door het hof van beroep zodat de verwijzing naar meerdere veroordelingen in se niet foutief is, minstens niet relevant. Het tweede onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Daargelaten de vraag of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kritiek van verzoeker al dan niet correct herinterpreteert dat deze laatste “lijkt te willen stellen dat indien bepaalde gegevens als buitengewone omstandigheden aanvaard werden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een machtigingsaanvraag, deze gegevens automatisch ook dienen geacht te worden te volstaan ter staving van de gegrondheid van de aanvraag”, gaat verzoeker voorbij aan de verdere motivering in het bestreden arrest. Zo wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de plicht die op verzoeker rust om duidelijk aan te geven welke elementen hij aanbrengt ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van de aanvraag en welke ter onderbouwing van de gegrondheid, op het feit dat op het bestuur geenszins de verplichting rust om gegevens die door verzoeker werden aangevoerd ter staving van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag te herkwaltificeren en mee te betrekken bij

de beoordeling van de gegrondheid van die aanvraag, op het feit dat verzoeker niet aantoonde dat in casu het bestuur de gegevens die het in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek als bewezen heeft beschouwd opnieuw in vraag zou stellen bij de beoordeling van gegrondheid en op het feit dat, ongeacht de ontvankelijkheid van de aanvraag, het bestuur in casu oordeelt dat hoe dan ook geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend omwille van de strafbare feiten gepleegd door verzoeker en het gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde. Het derde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker in het vierde onderdeel van zijn eerste middel in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel heeft aangevoerd dat zijn argumenten uit de actualisatie van 22 oktober 2012 niet worden beantwoord. In het antwoord op dit middel kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook terecht stellen dat verzoeker niet verduidelijkt welke elementen uit de actualisaties niet zouden zijn beantwoord in de aanvankelijk bestreden beslissing. Het is pas in het tweede middel in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat betrekking heeft op de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), dat verzoeker verder ingaat op de inhoud van de bovenvermelde actualisatie. In punt 3.4 van het bestreden arrest wordt op dat middel uitgebreid geantwoord. Het vierde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt wel degelijk dat het “synthesedocument telefoongesprek” zich in het administratief dossier bevindt en dat dit document zowel de volledige naam als het telefoonnummer bevat van de contactpersoon zodat de vaststelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in die zin niet onjuist is. Het feit dat verzoeker dat stuk heeft betwist op inhoud en vorm doet verder geen afbreuk aan die vaststelling. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd dat “dit wel doen betekent een elementaire schending van de rechten van verdediging”. Het vijfde onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Met de loutere herhaling van de kritiek dat er in de aanvankelijk bestreden beslissing “op geen enkele wijze rekening (is) gehouden met de concrete elementen betreffende het gezinsleven die in de aanvulling van 22 oktober 2012 zijn

gegeven”, gaat verzoeker voorbij aan de concrete motivering in punt 3.4 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitvoerig ingaat op die kritiek. In het bestreden arrest wordt op omstandig gemotiveerde wijze uiteengezet dat in de aanvankelijk bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met de concrete elementen betreffende het gezinsleven van verzoeker en dat uit de motieven van die beslissing blijkt dat er wel degelijk een proportionaliteitsafweging is gebeurd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest tevens terecht, en conform de rechtspraak van het EHRM, vast dat er geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker is gelet op het feit dat het een eerste toegang betreft en dat hij niet aantoonde dat er ernstige belemmeringen bestaan die hem er kunnen van weerhouden met zijn gezin in zijn land van herkomst of elders te verblijven. Verzoeker voert tot slot nog aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn macht overschrijdt door een eigen beoordeling te geven in de plaats van de dienst Vreemdelingenzaken. Uit het bestreden arrest blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing onderzoekt in het licht van de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij zijn annulatiebevoegdheid zou hebben overschreden. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier december tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams